

Josef Kučera

Josef Kučera se narodil 3. března 1944 ve Žlebech. Dětství prožil nejprve ve Žlebech a od dvanácti let v Čáslavi, kde později vystudoval gymnázium. Na své dětství vzpomíná velmi rád, i když vyrůstal spíše bez širšího dětského kolektivu. Už v mládí se začal intenzivně věnovat sportu a brzy pochopil, že se mu chce věnovat celý život.

K atletice ho přivedli trenéři Zdeněk Valcha a pan Podášek, kteří ho naučili nejen sportovní technice, ale také disciplíně, pracovitosti a zásadám fair play. Specializoval se především na překážkové běhy a jeho největším atletickým úspěchem bylo 5. místo na mistrovství republiky. Postupně se věnoval i dalším sportům, například lyžování, cyklistice, volejbalu a tenisu.

Největších sportovních úspěchů dosáhl v triatlonu, se kterým začal až ve čtyřiceti letech. Ve veteránských kategoriích se stal mistrem České republiky, získal 3. místo na mistrovství Evropy a v 60 letech vyhrál mistrovství světa v kategorii 60+. Vedle aktivního sportování působil dlouhá léta jako učitel tělesné výchovy a zeměpisu, trenér a sportovní funkcionář. Pracoval na různých školách, mimo jiné i v Orlických horách a na Vysočině, kde založil volejbalový oddíl pro dívky.

Po návratu do Čáslavi od roku 1982 vyučoval na místním gymnáziu. Věnoval se také trénování mládeže v atletice, zejména technickým disciplínám. V závěru své pedagogické kariéry se stal ředitelem základní školy ve Žlebech. K vedení školy přistupoval s filozofií důvěry, podpory silných stránek učitelů i žáků a otevřené komunikace. Se studenty i kolegy měl vždy velmi dobré vztahy.

Významnou roli v jeho životě sehrála politická situace v Československu během komunistického režimu. V roce 1968, kdy byl studentem vysoké školy v Praze, se aktivně účastnil studentských protestů proti okupaci vojsky Varšavské smlouvy. Tato zkušenost v něm zanechala hluboký odpor k totalitnímu režimu.

Během následné normalizace se potýkal s omezeními, která mu znemožňovala plně se profesně i osobně realizovat. Režim ho omezoval v cestování do zahraničí a zasáhl také jeho rodinu – jeho nejstaršímu synovi bylo kvůli politickým důvodům zabráněno ve studiu na vysoké škole, což považuje za jednu z nejtěžších životních zkušeností.

Sametovou revoluci v roce 1989 prožíval s velkou radostí a úlevou. Pád komunistického režimu pro něj znamenal konec dlouholetého svazování a otevřel mu možnost svobodně cestovat, sportovat i poznávat svět.

Po skončení vrcholového triatlonu zůstalo kolo nejen jako forma pohybu, ale i jako prostředek poznávání světa. Cestoval převážně na těžko, jen s několika brašnami, bez pevného plánu a s důrazem na svobodu a jednoduchost.

Na kole projel mnoho evropských zemí a později se vydal i mimo Evropu. Ve svých sedmdesáti letech absolvoval náročnou cestu Thajskem a projel také Nový Zéland, kde na kole zdolal celý Severní ostrov a část Jižního ostrova. Tyto cesty považuje za jedny z nejsilnějších životních zážitků, často silnějších než sportovní úspěchy. Cestování mu přinášelo pocit svobody, blízký kontakt s přírodou i lidmi a možnost zůstat aktivní i ve vyšším věku.